

Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia

Üliõpilaste kirjalike tööde nõuded ja vormistus

Urve Lippus, Kristel Pappel, Anu Kõlar, Anu Veenre, Toomas Siitan, Lembit Orgse

EMTA kirjalike tööde liigid tulenevad õppekavade nõuetest ja võivad muutuda koos õppekavade muutustega. Jooksvalt täpsustatud nõuded tööde kirjutamiseks kasutatava aja ja tööde mahu kohta leiab õppekavadest ja ainekataloogist. Üldiselt jagunevad üliõpilaste kirjalikud tööd referaatideks, esseedeks ja uurimuslikeks töödeks.

Käesolev juhend puudutab eelkõige uurimuslikke töid, aga **vormistuspõhimõtted kehtivad kõigi kirjalike tööde puhul. Uurimuslik töö** tähendab mingi probleemi ehk uurimisküsimuse püstitamist, seda puudutava kirjanduse ja materjali tundmaõppimist ning probleemile oma lahenduse pakkumist. Uurimuslikku tööd eristab esseest see, et **essee** jaoks piisab väitest ja arutlusest ning järeldustest, stiil on vabam ja kirjanduslikum. Aga ka esseel peab olema uurimisprobleem, eesmärk jms ning ta peab demonstreerima valitud teema materjali ja kirjanduse piisavat tundmist. **Referaat** annab ülevaate teiste autorite arutlustest ja järeldustest vastava teema või probleemi ümber.

I Üldised nõuded kirjalikele töödele

Tööd peavad olema A4 formaadis, trükitakse ühele lehepoolele, põhitekst reavahega 1,5 ja kirja suurus Times New Roman 12 punkti.

Tööde **mahtu** arvestatakse täheruumides ja ilma lisadeta (k.a kirjanduse nimestik).

Töodes kasutatud väljendusviis peab olema selge ja mõttekäigud lugejale arusaadavad, teksti esitamine loogiline. Töö adressaadina võiks ette kujutada oma kaasüliõpilasi, kolleege ja õppejõude.

Töö peab vastama püstitatud uurimisprobleemile.

Kõik kirjalikud uurimistööd tuleb esitada nii korrektselt vormistatuna, et käsikiri võiks edasi minna kirjastamisele (trükki).

Keeleliste küsimuste puhul on soovitatav kasutada Eesti Keele Instituudi veebilehel olevaid materjale (<http://portaal.eki.ee>), samuti eesti keele käsiraamatut (<http://www.eki.ee/books/ekk09/index.php?p=2>) ja eesti keele seletavat sõnaraamatut (<http://www.eki.ee/dict/ekss/>)

1. Töö komponendid

Tööd peavad sisaldama järgmisi komponente:

tiitelleht; abstrakt; sisukord; põhitekst; allikate ja kirjanduse nimestik. Töö trükitakse lehe ühele küljele (v.a muusikateaduse doktoritööd, mis ilmuvad eelnevalt kirjastatuna.)

Tiitellehel olgu märgitud:

EMTA vastav üksus, kus töö tehakse (ülal); töö autor ja pealkiri (keskel ja suurelt); pealkirja all töö liik; sellest allpool ja veidi paremal juhendaja; lehekülje allosas koht ja aeg (näit Tallinn 2015). Aastaarv kajastab semestrit, mille jooksul töö kirjutati ja mille järgi tulemus sisestatakse õppeinfosüsteemi. Muusikateaduse osakonna proseminaritööde puhul tuleb märkida, mitmenda proseminaritööga on tegemist (näit I proseminaritöö). Tiitellehte ei nummerdata, küll aga arvestatakse esimese leheküljena.

Kiri Times New Roman, soovitatav suurus tiitellehel 14 pt, autori nimi ja pealkiri 16 pt (või 14 pt ja suurtähtedes) ning paksus kirjas (**bold**).

Pealkirja valikul tuleks püüda see sõnastada võimalikult lühidalt, selgelt ja täpselt ning mitte liiga üldiselt (näiteks pealkiri „Sergei Prokofjevi viies klaverisonaat” on liiga ebamäärane, sellest ei selgu, mida uuritakse). Kontrollige, et pealkiri vastaks esitatud kirjatööle, mitte ei kajastaks teema valiku algetappe.

Abstrakt on töö lühitutvustus, mille funktsioon on aidata kaasa töö levikule andmebaasides, sisaldades ühtlasi töö seisukohalt olulisemaid märksõnu. Abstraktis tuleb esile tuua uurimisprobleem, töö eesmärk, peamine meetod ja peamised allikad ja/või kirjandus, millele toetuti (näit mingi oluline artikkel, autor, raamat, ühesõnaga teoreetiline raamistik). Abstrakti pikkus oleneb kirjaliku töö liigist (minimaalselt 5–6 lauset bakalaureuse või magistriõppe lõputööde puhul, maksimaalselt üks lehekülg doktoritööde puhul). **Töö pealkiri peab olema esitatud abstraktis nii eesti kui ka inglise keeles (v.a muusikateaduse proseminari- ja seminaritööd).** Sisuliselt ei ole abstrakt töö osa ning vastavat lehte ei nummerdata, samuti ei kuulu see töö lehtede üldarvestusse.

Pärast abstrakti tuleb järgmisel lehel

Sisukord

koos vastavate lehenumbritega. Sisukorras esimesena tuleb nimetada sissejuhatust. (Abstrakt sisukorras kajastamist ei leia.)

Peatükid on nummerdatud. Lubatud on kaks varianti:

- a) Sissejuhatus ja kokkuvõtte ilma numbrita, peatükkide pealkirjadnummerdatud;
- b) Läbiv numeratsioon: 1. Sissejuhatus, 2. ..., 3. ... jne., seega ka kokkuvõtte on nummerdatud. Allikate ja kirjanduse nimestikku ei nummerdata. Kui lisasid on rohkem kui üks, tuleb need nummerdada: Lisa 1, Lisa 2 jne.

Kui peatükid jagunevad omakorda alapeatükkideks (1.1., 1.2., 1.3. jne; võib vormistada ka ilma punktita teise numbri järel – 1.1, 1.2, 1.3), tuleb neid ka sisukorras näidata, soovitatavalt taandega.

Kui töös on palju harvaesinevaid lühendeid, järgneb sisukorrale järgmisel lehel lühendite loetelu (selgitus), pealkirjaks

Lühendid

Põhitekst koosneb järgmistest osadest:

Sissejuhatus –

töö uurimisprobleemi ja eesmärgi tutvustamine; vajadusel (olenevalt teemast) hüpoteesi püstitamine; teemavaliku põhjendus (osutamine ka aktuaalsusele); töö uurimismeetodi(te) tutvustamine; ülevaade kasutatud materjalist (allikate ehk otseselt uuritava materjali iseloomustus – mis liiki allikaid on kasutatud); ülevaade kirjandusest, s.t.töö arutlemis- ja mõtlemiskontekstide avamine (töö teoreetiline taust, alus või raamistik) ning vajadusel ülevaade antud probleemi uurimisseisust üldse; töö tervikstruktuuri lühitutvustus.

Soovi korral võib sissejuhatuse lõpus avaldada tänu töö autorit oluliselt abistanud isikutele.

Järgnev töö **põhiosa** (magistriõppe lõputöös olenevalt teemast umbes 2–5 peatükki) peab sisaldama probleemi käsitlust(vajadusel ka selle teoreetilise tausta avamist ja analüüsi, s.t pärast sissejuhatust tuleb peatükk teema teoreetilise analüüsiga) ja teema arendust.

On teemasid, mille puhul on vajalik ka empiirilise (kogemustel, katsetel põhineva) uurimistöö läbiviimine (proovitunnid, katsed, prooviprotsess jms.). Siis võiks olla põhiosa struktuur järgmine: teema teoreetiline analüüs ja arendus; empiirilise uurimistöö läbiviimise ja meetodite kirjeldus, saadud andmete analüüs ning tulemuste interpretatsioon.

Iga **peatükk** algab uult lehelt (alapeatükkide kohta see ei kehti). Peatüki alguses võiks olla väike sissejuhatav, lugejat ettevalmistav osa selle peatüki teemaatikale. Peatüki lõpus tuleb selle peatüki peamised järeldused üldistada ja kokku võtta.

Kokkuvõte –

toob (veel kord) üldistatult välja töö tulemused ja lahenduse probleemile. Kokkuvõte peab vastama sissejuhatuses püstitatud eesmärgile. Kokkuvõttesse ei tooda uusi teemasid ja arutlusi, v.a juhul, kui autor soovib nimetada teema edasisi uurimisvõimalusi.

Pärast kokkuvõtet järgneb allikate nimestik (vajadusel) ja kirjanduse nimestik.

Allikad

Allikad on töö kirjutaja **otsene uurimismaterjal**, näit dokumendid, õppekavad, intervjuud (kuupäevaga), e-kirjad, kirjad, osalemine külalisõppejõudude kursustel (märkida ajavahemik) või enesetäiendustel (kuupäevad), käsitletud rolli või lavastuse valmimisperiood (märkida ajavahemik), CD- ja DVD-salvestised (kui neid analüüsid kasutate).

Kui allikaid on mitut liiki, tuleb need grupeerida. Näiteks: Noodiväljaanded; Salvestised; Intervjuud.

Kirjandus või Kasutatud kirjandus

(Mõlemad pealkirjad on lubatud, neil on küll väike sisuline vahe: kirjanduse nimekirja võib panna ka raamatuid, millega autor on teemat uurides tutvunud, aga töös nendele ei viita.)

Kirjanduse nimekiri tuleb järjestada tähestiku järgi raamatute või artiklite autorite perekonnanime alusel. Sama autori teosed järjestatakse kronoloogiliselt. Kui väljaandel puudub autor, tuleb alustada väljaande pealkirjast ja see paigutada nimekirja vastavalt tähestikule.

Allikate ja kirjanduse nimekirja vormistamisest tuleb lähemalt juttu allpool.

2.Lisad

Vajadusel liidetakse tööle **lisad**, nende hulgas võib olla ka heli- või andmekandjaid.

Olenevalt töö teemast saab lisadesse paigutada mahukad illustreerivad materjalid, analüüsitavad õppekavad, kasutatud küsimustikud jms – kõik selle, mis hõlbustab lugejal töö mõistmist, aga põhitekstis oleks liiga koormav.

Lisad peavad olema pealkirjastatud ning järjest nummerdatud lehtedel. Kui lisades on tegemist trükitekstiga, siis kehtivad sellele üldised vormistusreeglid, kuid reavahe ja kirja suurus võivad olla astme võrra väiksemad töö põhitekstis kasutatust.

Lisad peavad seostuma töö põhiosaga. Vastavas tekstilõigus, mis vajab töö lisaga tutvumist, peab töö autor osutama lisale (vt lisa 1). Lisade olemasolu peab nimetama ka sissejuhatuse lõpus.

3. Töö esitamine

Tööd peavad olema köidetud, lõputöö puhul piisab kamm- või vedrukõitest, kusjuures töö kaas enne tiitellehte peab olema läbipaistev. Lõputööd esitatakse kahes eksemplaris kindlaks määratud tähtjaks. Magistritööd (muusikateadus) ja loomingulise haru doktoritööd esitatakse neljas eksemplaris (kaks kõvas köites, kaks pehmes). Magistritööde esitamise tingimustest vt [Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia bakalaureuse- ja magistriõppe lõpetamise ning kraadide kaitsmise tingimused ja kord](#).

Teadusliku haru doktoritöö esitamise tingimustest vt

3. Muusikateaduse magistratöö ülesehitus

Muusikateaduse magistratöö ülesehitus vastab siintoodud nõuetele. Erinevalt magistritaseme lõputöödest nõutakse muusikateaduse magistrantidelt aga kahte abstrakti – nii eesti kui ka inglise keeles. Abstraktid paiknevad eraldi lehtedel tiitellehe ja sisukorra vahel ning neid ei nummerdata.

4. Doktoritöö ülesehitus

Dokoritöö ülesehitus vastab põhimõtteliselt siintoodud nõuetele. Erandina peab eestikeelne töö sisaldama võõrkeelset (inglise või saksa keeles) töö lühikokkuvõtet pärast kirjanduse nimestikku ja enne lisasid. Selle maht peab olema 5–6 lehekülge (12 500 täheruumi) ja ta peab kajastama töö kõiki osi. Võõrkeelsete doktoritööde autorid peavad kirjutama sellise lühikokkuvõtte eesti keeles ja pealkirjaks ongi „Töö lühikokkuvõte”.

II Vormistamisest

Nagu öeldud, peavad tööd olema A4 formaadis, trükitakse ühele lehepoolele, põhitekst reavahega 1,5 ja kirja suurus Times New Roman 12 punkti.

1. Millist kirja (fonti) kasutada?

Peatükkide pealkirjad on **paksus kirjas** ja suuruses 14 pt. Alapeatükkide pealkirjad on samuti paksus kirjas, aga 12 pt. Peatüki ja alapeatüki pealkirja järel EI ole punkti.

Peatüki pealkirja ja esimese rea vahele jääb kaks tühja rida. Alapeatüki pealkiri paikneb eelneva teksti suhtes kahe tühja rea võrra allpool, pärast alapeatüki pealkirja jääb üks rida tühjaks.

Uue lõigu esiletoomiseks võib kasutada taandrida või jätta lõikude vahele üks tühi rida (soovitavalt 6 pt)

Kui peatüki sees soovitakse esile tõsta mingit olulist mõistet vms, millest järgneb pikem jutt, võib see mõiste olla paksus kirjas. Allajoonimist ei soovitata.

Kaldkirja ehk kursiivi (*italic*) kasutatakse EMTA töödes (1) **võõrkeelsete** terminite, žanrite ja sõnade puhul ning (2) **kirjanduse nimestikus väljaannete pealkirjade** vormistamisel. Kursiivi ei kasutata koos jutumärkidega.

Kaldkirjas on võõrkeelsed terminid ja žanrid: nt *diminuendo*, *staccato*, *vibrato*, *opus* (lühendatult *op.*), *chaconne*. Kui EMTA üliõpilase kogu töö käsitleb *vibrato*’t, on otstarbekas see siiski kirjutada eestistatult (vibraato), kuigi „Eesti õigekeelsussõnaraamat ÕS 2013”<http://www.eki.ee/dict/qs/> seda ette ei näe. Sama puudutab sõna *legato*. Samalt veebilehelt saab kahtluse korral kontrollida, kas sõna kirjutada eesti keeles kaldkirjas või mitte.

Kaldkirja tuleb panna ka helikõrguste tähistused: *d*. Helistike ja pillikeelte nimetuste puhul kasutatakse püstkirja: D-duur, d-moll, D-keel.

Institutsioonide nimetused ja ajakirjandusväljaannete pealkirjad

Institutsioonide (sh ansamblid, festivalid) nimetused kirjutatakse püstkirjas (olenemata keelest) ja ilma jutumärkideta. Sama kehtib ajakirjandusväljaannete (ajalehed, ajakirjad jms) puhul. Ta lõpul oleva kirjanduse nimekirja vormistamist vt vastava teema juures.

Näiteid:

Õppisin Londoni kõrgkoolis Guildhall School of Music and Drama ...

Kultuurilehes Sirp ilmunud intervjuus väitis ...

Teatriarvustused ilmusid saksakeelses päevalehes Revalsche Zeitung.

Ajakiri Teater. Muusika. Kino kajastab ...

Ansambel Hortus Musicus esines koos Heinavankriga ...

Omaette nõuded on **kirjanduse nimestiku** vormistamisel: seal on KÕIKIDE väljaannete (raamat, kogumik, ajaleht jms.) pealkirjad kursiivis, olenemata keelest. NB! Artiklite pealkirjad on püstkirjas.

Teoste pealkirjad tekstis on püstkirjas ja jutumärkides, olenemata keelest. Kui tegemist on muusikažanritega (sonaat, kontsert, missa, reekviem jms), jutumärke ei panda ja sõna algul on väiketäht (Sibeliuse viiulikontsert, Beethoveni sonaat klaverile ja viiulile nr 5 F-duur *op.* 24 või Beethoveni viies sonaat klaverile ja viiulile F-duur *op.* 24).

Kui kasutada ulatuslikku tsitaati (pikemat kui kolm rida), on soovitatav moodustada sellest omaette lõik ja kasutada reavahet 1,0 ja väiksemat kirja (11 pt). Samuti võib seda vasakust äärest või mõlemast äärest ühe taande võrra nihutada keskele.

Allmärkustes (joonealustes märkustes) on kirja suurus 10 pt.

2. Tühikud, punktid, kriipsud, sulud, jutumärgid. Lühendid

Lauseid eristavad tühikud, s.t pärast eelmise lause lõpupunkti on tühik. Üldjuhul ongi pärast punkti tühik, näit 1930. aastal.

Erandid:

v.a (väljaarvatud) jt lühendid,

5.–6. klass (esimesel juhul ei ole tühikut, teisel on)

27.–28. mai (sama)

Järgarvude puhul tuleb kasutada punkti: 1930. aastal, 1930. aastatel. Aga võib kirjutada ka 1930ndate muusika (mitte 1930ndate aastate).

Tühikud esinevad ka pärast koma, semikoolonit, koolonit jne. Erandid:

5,1 ja 1,7 jms.

Kriipsud: tuleb eristada sidekriipsu

(ei ole tühikuid, v.a. liitsõna lühendamisel – Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia – siin on enne sõna „ja” tühik, sest algab iseseisev sõna) ja

mõttekriipsu (tühik on mõlemal pool kriipsu ja kriips ise on pikem, vt eelmine näide sulgudes).

Sõna „kuni” tähenduses tuleb kasutada mõttekriipsu, tühikud jäävad sel juhul ära: 1685–1750, lk 24–30.

Sulud: pärast 1. sulgu ja enne 2. sulgu EI ole tühikut (vt eelmine näide).

Nurksulud [] tähistavad töö autori (s.t üliõpilase) kommentaari, parandust, väljajätetsitaadi sees. Väljajätet tähistatakse [---] või [...].

Jutumärgid: Põhitekstis on **pealkirjad** jutumärkides ja esisuurtähega, näiteks: raamat „Lauldud sõna”, tantsisime „Tuljakut” ja „Targa rehealust”; XI noorte laulu- ja tantsupidu „Maa ja ilm”, klassikaraadio saade „Helikaja”. Jutumärkide kasutamist vt ka:

<http://keeleabi.eki.ee/pdf/164.pdf>

Lühendid. Eestikeelses tekstis üldtuntud lühendite lõppu punkti ei panda: lk, vt, k.a, e.m.a, jt. Vähemtuntud lühenditele võib lisada punkti: toim. (toimetaja), koost. (koostaja), t. (takt), tsit. (tsiteeritud).

Teine võimalus on kasutada töösläbivalt lühendite lõpus punkti.

Võõrkeelsete lühendite puhul tuleb kasutada punkti: tekstis *op.*, kirjanduse nimekirjas pp. (pages), S. (Seite – sks k lehekülg), ed. (editor), Hrsg. (toim.).

3. Nimed

Kõik tekstis esinevad nimed tuleb esmamainimisel esitada täisnimena, s.t eesnimi ja perekonnanimi. **Edaspidi piisab perekonnanimest.** Juhul, kui on sama perekonnanimega autoreid vms, tuleb segaduse vältimiseks kasutada eesnimetähte või vajadusel eesnimi välja kirjutada (L. Peterson, Maria Peterson, Marius Peterson).

4. Näidete, tabelite jms vormistamine

Kõik tabelid, joonised, fotod ja noodinäited peavad olema läbivalt nummerdatud ja neile tuleb lisada selgitus. Siinjuures võib soovi korral kasutada paksu kirja.

Joonis 1. Rõhutute ja rõhuliste taktiosade vaheldumine.

Tabel 1. Õppeainete jaotus õppeaastal 2010/2011.

Näide 1. Mozart, klaverisonaat a-moll KV 310, I osa, t. 1–8.

Ka siis, kui tekstis on näide põhjalikult lahti seletatud, peab seda allkirjaga lühidalt kordama. Kui noodinäide on kindlast teosest, tuleb lisada taktinumbrid vms. konkreetset kohta määravad andmed ja viide kasutatud noodiväljaandele (ühe noodiväljaande puhul piisab, kui töö algul seda tutvustatakse).

5. Refereerimine ja tsiteerimine

Kasutades töös kellegi teise teksti või materjali, tuleb viidata autorile (vt ka allpool näide 1). Kui teise autori teksti kasutatakse algses sõnastuses, on tegemist tsitaadiga ja see tuleb vastavalt tähistada. Tsitaat tuleb panna jutumärkidesse ja pikemast tsitaadist (üle kolme rea) tuleks moodustada omaette lõik (mille võib ka visuaalselt eristada väiksema kirja ja/või nihutatud äärtega).

Üldiselt on soovitatav pigem kokkuvõtlikult ja oma sõnadega refereerida kui palju ja pikalt tsiteerida. Ulatuslikud tsitaadid võivad jätta mulje, et töö autor pole neid ise enda jaoks lahti mõtestanud. Tsitaat tuleb panna tsiteerija arutlevasse konteksti, seda kas sisse juhatada, kommenteerida, edasi arutleda vms.

Tuleb hoiduda plagiaadist. **Loomevargus ehk plagiaat** on teiste autorite kirjutiste, nende osade või neis sisalduvate lausete, mõtete ja ideede esitamine oma kirjaliku tööna või selle osana ilma nõuetekohase akadeemilise viitamiseta. Siia kuuluvad muuhulgas kõik kirjalikud tööd (nii paberil kui elektroonsed), mis kas täielikult või valdavalt ning töö sisu seisukohalt olulises osas ei ole töö autori poolt koostatud.

Plagiaadi vältimise eest vastutab **töö autor**. Seepärast peab autor olema kursis reeglitega, mis kehtivad teiste autorite mõtete, tekstide, loometöö kasutamisel. Vastutus järgneb (1) tahtlikule ja (2) viitamisreeglite mittetundmise tõttu asetleidnud plagiaadile. Juhul, kui töös esitatud laused, mõtted, ideed või andmed kattuvad **osaliselt ja juhuslikult** kellegi teise poolt avaldatuga, ei ole tegemist plagiaadiga. Samas peab üliõpilane töö koostamisel püüdma vältida olukordi, kus võib tekkida kahtlus plagiaadis, ja näitama oma tööd regulaarselt juhendajale.

Plagiaat võib viia eksmatrikuleerimiseni.

6. Viitamine

Viitama peab kõigile töö koostamisel kasutatud ning teiste poolt loodud kirjalikele töödele, lausetele, mõtetele, ideedele või andmetele; samuti üldiselt teadaolevatele andmetele, mis on vaieldavad või mitmeti tõlgendatavad või kui ühest allikast kasutatakse palju infot. Viidata tuleb internetist võetud lausetele, lõikudele, ideedele, mõtetele ja andmetele; mitte-tekstilisele materjalile, nt kaartidele, tabelitele, nootidele jne; suulistes ettekannetes, sealhulgas ülikooli loengutes kuulnud informatsioonile; kui töös kasutatud laused, mõtted või ideed on saadud vestlusest teiste isikuteganing neile ideedele tuginetakse **olulises** osas. Viide peab olema vormistatud nii, et lugejal oleks vastav allikas või väljaanne kergesti leitav.

Viitama ei pea, kui tegemist on üldiselt teadaolevate andmetega; kui töös kasutatud laused, mõtted või ideed on saadud vestlusest kaasüliõpilastega või õppejõuga (nt juhendajalt, sh kirjalikult saadud märkused).

Teksti sees viitamiseks on mitu võimalust, kuid ühe töö piires tuleb seda teha ühtmoodi. Järgnevalt tutvustatakse lühiviiteid: viidatava teksti järel sulgudes seisab autori perekonnanimi, teose väljaandmisaasta ning pärast koolonit ja tühikut leheküljenumber või numbrid, näiteks (Ross 2003: 57). Viide on teksti SEES, kohe selle lause lõpus ENNE punkti, milles kasutatakse vastavat teost.

Viidatud teoste täielikud kirjed on töö lõpus kirjanduse loetelus.

Kui töö piires esineb mitu sama perekonnanimega autorit, tuleb lühikirjesse lisada eesnime täht:

(Normet, I. 2002: 77) ja (Normet, L. 1990: 15–16)

Kui autoreid on kaks või kolm, tuleb kõiki mainida ja eristada semikooloniga:

(Saro; Pappel 2008: 15)

Kui autoreid on rohkem kui kolm, piisab esimese mainimisest ning lühendi jt või et al. lisamisest:

(Lippus jt 1995: 20) või (Lippus et al. 1995: 20).

Kirjanduse nimestikus on eesnimed kõigil autoritel välja kirjutatud. (Kui täisnime pole võimalik kindlaks teha, jääb nii nagu on tiitellehel.)

Kui kasutatakse tsitaati, mille autor erineb kasutatava raamatu või artikli autorist (s.t artiklis või raamatus on kedagi teist tsiteeritud, Teie aga soovite ka oma töös antud tsitaati kasutada), peab Teie eelnevast tekstist selguma tsitaadi autori nimi, viide aga läheb Teie poolt otseselt kasutatud raamatu või artikli alusel:

Aleksandr Bestužev-Marlinski on meenutanud: „... majades on meeldiv puhtus; laual ei valitse toredus, vaid maitse, köökides kord” (Pappel 2003: 27 järgi). Või: (tsit. Pappel 2003: 27 järgi). (Tsiteeritaval lausel puudub lõpupunkt, sest lause läks originaalis veel edasi.)

Viiteks vajalikud andmed leiduvad enamasti väljaande tiitellehel ja selle pöördel.

Nootidele, helisalvestistele ja nende saatematerjalile (plaadiümbrised, CD-vihikud) viidatakse nagu teistelegi publikatsioonidele.

Samuti võib viidata ettekannetele, sel juhul tuleb peale autori ja ettekande pealkirja märkida konverentsi vms ürituse nimi ning toimumisaeg ja koht.

Näited viitamisest ja kirjanduse nimekirja kirjete koostamisest

Näide 1. Raamat

Meie esivanemad kutsusid oma meistrimehi seppadeks, mis on käsitöölise vanim eestikeelne nimetus kohalikes allikates (Kaplinski 1995: 30).

Küllike Kaplinski märgib oma raamatus järgmist: “Peale puuseppade, puunikerdajate ja maalrite on Tallinna tislerte huvid põrkunud siin ajuti töötanud orelimeistrite omadega, kes lisaks põhitööle üritasid agaralt lisa teenida tislери- ja nikerdajatööga.” (Kaplinski 1995: 31) (NB! **Pärast** koolonit on tühik.)

Kirjanduse **nimestikus** tuleb kirjed koostada vastavalt sellele viitamissüsteemile, esitades kõigepealt autori perekonna- ja eesnime ning siis ilmumisaasta. Sellele järgneb raamatu pealkiri kaldkirjas. Lõpuks on ilmumiskoht ja kirjastuse nimi, eraldatud kooloniga Kaplinski, Küllike 1995. *Tallinn – meistrite linn*. Tallinn: Koolibri.

(NB! **Pärast** koolonit on tühik.)

Kui ilmumiskohti või kirjastusi on (a) kaks, tuleb mõlemaid märkida, neid semikooloniga eristades. Kui neid on (b) rohkem, piisab ühest ning lühendist jt. Võõrkeelse raamatu puhul on soovitatav kasutada vastaval juhul lühendit etc.

(a)

Kassel: Bärenreiter; Stuttgart: Metzler

(Kassel ja Stuttgart on ilmumiskohad ning Bärenreiter ja Metzler kirjastused)

ning

(b)

Kassel etc.: Bärenreiter etc.

Viitamisel magistri- või doktoritööle, mis pole trükitud, tuleb kirjes lisada, et tegemist on käsikirjaga. Sellisel juhul piisab koha ja kirjastuse asemel üksnes kõrgkooli nimetamisest. Kirje näeb välja selline:

Hunt, Kadri 2004. *Eesti rahvapäraste koraaliviiside varieerimisest. Kaheteistkümne koraali variantide võrdlus ja analüüs*. Töö muusikamagistri kraadi taotlemiseks. Käsikiri. Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia.

Näide 2. Artikkel kogumikus

Kui viidatakse **artiklile**, jääb lühiviite vormistus samaks: autori perekonnanimi, teose väljaandmisaasta ning pärast koolonit ja tühikut leheküljenumber või numbrid (Kaus 2007: 98).

Tekstis:

Lavastuse keerukat vormilist struktuuri antakse edasi nii video kui ka näitleja keha ning miimika abil, millele vastandub „Hamleti” sõnumi lihtsus (Kaus 2007: 98).

Erinevused ilmnevad aga kirje vormistamisel kirjanduse nimestikus, sest seal peab nimetama ka väljaannet, milles artikkel ilmus, ning osutama vastavatele lehekülgedele. Väljaande nimetus peab olema kaldkirjas.

Artikli pealkirja (püstkirjas) lõpus on punkt. Seejärel pärast tühikut on vajalik mõttekriips, et paremini eristada artikli pealkirja väljaande pealkirjast, ning tühik. Väljaande pealkiri onkaldkirjas (olenemata keelest). Kogumiku puhul on vaja näidata koostajat või toimetajat.

Kirjanduse nimestikus:

Kaus, Jan 2007. Vormilt ülekeev, sisult universaalne. – *Teatrielu 2006*. Toim. Madis Kolk. Tallinn: Eesti Teatriliiit, lk 94–107.

Kui viitate konkreetse autori artiklile kavalehes, on see nagu kogumiku artikkel. Igal juhul tuleb mainida kirjes, et tegemist on kavalehega. Kui uurite kavalehte ajaloolistel vms eesmärkidel (repertuaari ülevaade kavalehtede põhjal vms), on see allika rollis ja läheb allikate nimekirja.

Kui on tegemist mitmeosalise väljaandega või seeriaga, tuleb märkida kirjesse ka köide või vihik.

Siitan, Toomas 2000. Koraaliraamatud Eesti- ja Liivimaal enne 1850. aastat. – *Valgeid laiike eesti muusikaloost*. Eesti Muusikaloo Toimetised 5. Koost. Urve Lippus. Tallinn: Eesti Muusikaakadeemia, lk 57–96.

Näide 2a. Artikkel noodiväljaandes, näiteks eessõna

Braun, Werner 1976. Vorwort. – *Johann Valentin Meder. Die beständige Argenia*. Das Erbe deutscher Musik. Bd 63. Mainz: Schott, S. 3–6.

Lühendamise: köide – kd, volume – Vol., Band – Bd.; lehekülg – lk (lk-d), page – p. (mitmus pp.), Seite – S.

Näide 2b. Artikkel CD kaasvihikus

Mitchell, Donald 1995. The Creating of the Eighth. – *Gustav Mahler. Symphonie No. 8*. CD Deutsche Grammophon 445 843-2, pp. 9–12

Siin on oluline CD seerianumber. Kui ilmumisaasta pole teada, piisab seerianumbrist.

Vt ka näide 13, CD kui allikas.

Näide 3. Artikkel ajakirjas

Tekstis on viide samasugune kui raamatule või kogumikule:

Ühtlasi täitis Dörptsche Zeitung kuulutuslehe funktsiooni (Jürjo 1989: 345).

Kirjanduse nimestikus järgneb aastaarv kohe autori nimele nagu eelmistelgi juhtudel. Erinevalt kogumikuartiklitest ilmumiskohta, kirjastust ja toimetajat ei märgita.

Kirjanduse nimestikus:

Jürjo, Indrek 1989. Tartu vanim ajaleht XVIII sajandi lõpul. – *Keel ja Kirjandus*. Nr. 6, lk 343–350.

Näide 4. Arvutivõrgu informatsioon

Ka siin on kriteeriumiks, et viite ja kirje järgi peab olema vastav allikas või väljaanne kergesti leitav. Vormistuspõhimõtted on samad, ent tuleb lisada elektrooniline aadress <<http://www.jne.ning>> ning vaatamise kuupäev: vaadatud 1.09.2014.

a)

Kirje kirjanduse nimekirjas:

Rosen, Charles 2002. Should we adore Adorno? – *New York Review of Books. Online Edition*, 24. oktoober, <http://www.nybooks.com/articles/15769>, vaadatud 9.02.2009.

Viidesellelektstis:

(Rosen 2002, vaadatud 9.02.2009).

b)

Kirje kirjandusenimekirjasvõrguväljaandele:

Taruskin, Richard. Chapter 7, The Sixties: The Music of Youth. – *The Oxford History of Western Music*. Oxford University Press, <http://www.oxfordwesternmusic.com/view/Volume5/actrade-9780195384857-chapter-007.xml>, vaadatud 28.01.2015.

Viide sellele tekstis:

(Taruskin, vaadatud 28.01.2015).

c)

Reeglinavalditakseuurimustöödessellisteveebimaterjalidekasutamist, millepuudubautor. Tulenevalt tööteemast ja uurimisprobleemist võib vahel olla sellistematerjalidekasutamineagasiiskiõigustatud. Juhul, kui veebilehe pealkirjast ei selgu, millegategu, on soovitatav andanurksulgudesselgitus. Selpuhulkoostatakse kirje järgnevalt:

The Hilliard Ensemble [ansambliametlik kodulehekülg], <http://www.hilliardensemble.demon.co.uk>, vaadatud 27.01.2015.

Viidetekstis:

(The Hilliard Ensemble, vaadatud 27.01.2015).

Kui veebiaadresse on mitu, on soovitatav need esitada omaette grupina kirjanduse nimestiku lõpus.

Järjest rohkem netist leitavad raamatud ja artiklid, mis on ka paberkujul ilmunud ja sellistena korralikult viidatavad, s.t neil on olemas nii väljaandmisandmed kui ka leheküljenumbriid. Sel juhul on soovitatav viidata paberkandjale.

Näide 5. Artikkel ajalehes

Paalma, Vilma 1994. 168 aastat Tallinna-Rossinit. – *Kultuurileht*. 22.02, lk 8.

Näide 6. Artikkel entsüklopeedias

NB! Mitmeköitelise väljaande puhul tingimata märkida köide! (Lühendamise: köide – kd, volume – Vol., Band – Bd.)

Lippus, Urve 2001. Estonia. Art music. – *The New Grove Dictionary of Music and Musicians*. Second edition. Ed. by Stanley Sadie. Vol. 8. London: Macmillan, pp. 250–251.

Eesti Entsüklopeedias ilmunud artiklite puhul ei ole vaja autorile viidata, sest artiklid on üldjuhul lühikesed ja sageli pole autor märgitud.

Näide 7. Sama autori samal aastal ilmunud kirjutised

Siin kasutatakse tähti a, b, c...

Tekstis: Ent revolutsionäär oli juba ammu surnud (Aleksejev 1993a: 25).

Kirjanduse nimestikus:

Aleksejev 1993a = Aleksejev, Vladimir 1993. *Lugusid minevikust*. Tallinn: Eesti Raamat.

Tekstis: Paljud kaotasid koha ülikoolis (Aleksejev 1993b: 79).

Kirjanduse nimestikus:

Aleksejev 1993b = Aleksejev, Vladimir 1993. *Akadeemikud meenutavad*. Tallinn: Koolibri.

Näide 8. Venekeelne kirjutis

Juhul, kui kasutatud raamat või artikkel on venekeelne, siis autor võib **tekstisiseses** viites esineda sellest hoolimata ladina tähtedega.

Tekstis: Ainult Valeri Kotiku 1998. aastal ilmunud mitmeosalist artiklit Nõukogude Venemaa sõjaväeluure algusaastatest (Kotik 1998: 5–12) on Walter siiski kasutanud.

Kirjanduse nimestikus tuleb valida kahe võimaluse vahel:

1) kirjutada kõik ladina keele tähtedega –

Kotik, Valeri 1998. Sovetskaja vojennaja razvedka. – *Svobodnjaja Mõslj*. Moskva: [?], str. 5–12.

2) parem on kasutada võrdusmärki ja slaavi tähti –

Kotik 1998 = sama mudel, ainult slaavi tähtedega.

Nurksulud näitavad, et kirjastust ei olnud tiitellehel ega selle pöördel näidatud.

Näide 9. Intervjuud

Alati tuleb nimetada intervjuueeritava nimi ning intervjuu kuupäev, seda nii viites kui ka allikate nimestikus (intervjuud lähevad teatavasti allikate alla).

Tekstis:

Muusika aitab tal lavastust raamida (Karusoo, intervjuu 29.10.1999).

Allikate nimestikus:

Intervjuud

Karusoo, Merle 29.10.1999

Veel näiteid viitamisest

Näide 10

Rikkamates teatrites tegutses dramaturg (*Dramaturg, Theaterdichter*), kelle ülesanne oli näidendite kirjutamine ja ümbertöötamine (Frenzel 1979: 344–345).

Kirjanduse nimestikus kirje:

Frenzel, Herbert A. 1979. *Geschichte des Theaters. Daten und Dokumente 1740–1840*. München: Deutscher Taschenbuch Verlag.
(Tiitellehel oli autori nimi Herbert A. Frenzel)

Näide 11. Pikema teksti refereerimine

Linnateatris viljeldi nii ooperit kui ka draamat, trupi spetsialiseerumine ühele neist algas pikkamisi XIX sajandi teisel poolel seoses teatrirežii arenguga. Eduard Devrienti väitel tabas saksa näitekunsti 1820. ja 1830. aastatel langus just seetõttu, et samas teatris viljeldi ka ooperit, millele kulutati rohkem aega, raha ja energiat. Devrient tunnistab, et tänu hoolikamale ettevalmistusele olid ooperietendused draamalavastustest hoopis kõrgemal tasemel. (Devrient 1929: 376–377)

Siin on viide pärast punkti, sest KOGU lõigu tekst on kokku võetud nendelt lehekülgedelt.

Kirjanduse nimestikus kirje:

Devrient, Eduard 1929 (1850). *Geschichte der deutschen Schauspielkunst*. Berlin; Zürich: Eigenbrödler.

(Kommentaar: esmatrükk oli 1850 ning sellises ajaloolise töö kontekstis on otstarbekas sellele viidata.)

Näide 12. Pikem tsitaat, mis lõpeb punktiga. Autor puudub

Ka lohakas käitumine tühjendas rahataskuid:

“Lobisemine, valjud pillihääled ja prelüdeerimine proovides või enne vaheaja algust on sündsusetu ja igal juhul keelatud; selle vastu eksimisel on trahv 25 kopikat.” (Gesetze... 1810: 6).

Väljaande autor või koostaja pole teada, seetõttu tuuakse ära pikast pealkirjast ainult algus, järgneb kolm punkti. Pealkiri on püstkirjas, sest pealkirjad kursiivis esinevad ainult kirjanduse nimekirjas.

Et tegemist on ajalooallikaga, on viitekirje allikate nimekirjas:

Gesetze der Ordnung für das Orchester-Personale des Revalschen Theaters 1810. Reval: J. G. Minuth.

Kuna aastaarv on mainitud väljaande pealkirjas ja midagi muud ilmumisaasta kohta pole teada, on ka aastaarv 1810 kursiivis kui raamatu pealkirja osa.

Kui on tegemist väljaandega, mis kuulub kirjanduse nimestikku, aga autor puudub, siis tuleb samuti esikohale väljaande pealkiri, mis tähestiku alusel nimekirja lülitatakse.

Näide 13. CD kui allikas (näit interpretatsiooni analüüsid)

Gustav Mahler. Symphonie No. 8 1995. Berliner Philharmoniker, cond. Claudio Abbado. Cheryl Studer, Sylvia McNair, Andrea Rost, Anne Sofie von Otter, Rosemarie Lang, Peter Seiffert, Bryn Terfel, Jan-Hendrik Rootering; Rundfunkchor Berlin, Prager Philharmonischer Chor, Tölzer Knabenchor. Berlin, Philharmonie, Grosser Saal, 1994. CD Deutsche Grammophon 445 843-2.

(Kommentaar: 1994 on salvestamisaasta, 1995 CD ilmumisaasta.)

Näide 14. Noodiväljaanne on allikas

Gustav Mahler. Symphonie No. 8 1977. Partitur. Budapest: Musica; Wien: Universal Edition.

Kui on oluline, kes on nooti toimetanud (redigeerinud), tuleb see lisada.

Franz Schubert. Sonaten für Klavier und Violine 1973. Red. Monika Holl, David Oistrakh. Wien: Wiener Urtext Edition.

Kui noote on rohkem, nii et moodustub alagrupp noodiväljaannetest, pole vaja pärast aastaarvu kirjutada, et tegemist on noodiga.

Näide 15. Allikad pärinevad arhiividest, muuseumidest (NB! Enne peavad lühendid olema seletatud!)

Arhiivimaterjalidele viitamine toimub põhimõttel, et viide peaks võimaldama lugejal vastavat materjali üles leida. Kasutatud arhiivimaterjalide loetelu esitatakse enne kirjanduse loetelu, see võib olla ühtse pealkirja all Allikad ja kirjandus (kui allikaid ei ole palju). Arhiiviallika viide lähtub järjestusest arhiiv, fond, nimistu, säilik, vajadusel leht, lehepööre või lehekülg.

Tallinna Linnaarhiivis hoitakse üht vanemat säilinud saksa vastlamängu teksti “Önneratas” („De lücke rat”), millel on daatum 13. mai 1430 (TLA 230-1-10).

Juhul kui lühendid on töö alguses välja toomata ja allikaid ei ole palju:

Allikate nimestikus:

TLA =Tallinna Linnaarhiiv. Fond 230, nimistu 1, säilik B.O.10.

Küll aga tekkis Estonia näitetrupi¹ kutseliseks saades 1906. aastal Tallinnas esimest korda olukord, et samas paigas tegutseb kaks professionaalset teatritruppi – saksa ja eesti. Konkurents ei kujunenud tingimata eestlaste kasuks: kardeti, et haritum eesti publik voolab Saksa Teatrisse ja seda eriti pärast uue maja valmimist, sest kui “teised hea sisseseade juures heas Saksa keeles neidsamu tükkisid ette kannavad, meil aga kehva sisseseade juures kehvast Eesti keeles, miks ei peaks sinna mindama”, nagu nenditi Estonia seltsi peakoosolekul 1908. aasta maikuus (TMM T 10-2-11, lk 60).²

Allikate nimestikus:

TMM = Eesti Teatri- ja Muusikamuuseum. Fond T10, nimistu 2, säilik 11, lk 60.

(Eeldusel, et lühendid f, n ja s on varem seletatud, kasvõi allikate nimestiku alguses, kui ei ole eraldi lühendite nimekirja töö alguses pärast sisukorda.)

See näide demonstreeris ka **joonealuste märkuste** kasutamist. Joonealuste märkuste nummerdamine on automaatne, number tuleb pärast lause lõpupunkti, kui lause sisu ei nõua teisiti.

¹ Meenutan, et kuni 1949. aasta 9. märtsini oli Estonia mitmežanriline teater, kus esitati nii sõnalavastusi, oopereid kui ka ballette.

² Seepärast rõhutati sageli, et eesti keele ja diktsiooni kursus peaks saama eesti näitlejatele kohustuslikuks (TMM T10-2-11, lk 17).

Näide 16. Viide ajalehele (ilma autorita)

Tekstis:

(EP, 25.06.2009)

Nimestikus:

EP = Eesti Päevaleht, 25.06.2009

Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia

Üliõpilaste kirjalike tööde nõuded ja vormistus (Lisad 1 ja 2)

Urve Lippus, Kristel Pappel, Anu Kõlar, Anu Veenre, Toomas Siitan, Lembit Orgse

Lisa 1.

Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia kirjalike tööde liigid (seisuga 1. jaanuar 2015)

Magistriõppes on eelduseks aine „Teadustöö kirjutamise metoodika“ ning doktoriõppes ainete „Praktikapõhised uurimismeetodid kunstialadel“ ja „Akadeemiline kirjutamine“ läbimine.

I Magistriõpe

Muusika erialad

a) lõputööd (interpreedi, helilooja lõputöö ilma pedagoogilise kallakuta)

maht minimaalselt 15 lehekülge ehk ca 27 000 täheruumi

Inglise keeles Final Essay

b) pedagoogilised lõputööd (interpreedi, helilooja pedagoogilise kallakuga lõputöö)

maht minimaalselt 15 lehekülge ehk ca 27 000 täheruumi

Final Essay in Pedagogy

c) ettevõtlikkuse lõputööd

maht minimaalselt 15 lehekülge ehk ca 27 000 täheruumi

d) pärimusmuusika magistrantidel on Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia ja

Tartu Ülikooli Viljandi Kultuuriakadeemia ühisõppekava

Töö liik on „Loomingulise magistrieksami kirjalik osa“ või

(uuriija suunal) „Magistritöö“

Mahtu arvestatakse ilma lisadeta.

Õpingute lõpus on lõputöö eksam või magistritöö kaitsmine.

Interpretatsioonipedagoogika instituut

Pedagoogiline lõputöö

maht minimaalselt 25 lehekülge ehk ca 45 000 täheruumi

Õpingute lõpus on lõputöö eksam magistrandi kohalolul.

Kultuurikorralduse eriala (õppekeel inglise keel)

Magistritöö (inglise keeles)
maht kaks autoripoognat ehk ca 80 000 täheruumi

Teatri erialad

Magistritöö
maht 25 lehekülge ehk ca 45 000 täheruumi
Õpingute lõpus on töö avalik kaitsmine.

Muusikateadus

Magistritöö
maht kaks autoripoognat ehk ca 80 000 täheruumi
Õpingute lõpus on töö avalik kaitsmine.

Muusikapedagoogika

Magistritöö
maht kaks autoripoognat ehk ca 80 000 täheruumi
Õpingute lõpus on töö avalik kaitsmine.

Magistriõppe eeskirju vt [Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia bakalaureuse- ja magistriõppe lõpetamise ning kraadide kaitsmise tingimused ja kord](#)

II Doktoriope

Erinevalt magistriõppe töödest ei märgita tiitellehel osakonda või instituuti, nimetatakse üksnes õppeasutust.

Loominguline haru

Töö maht minimaalselt 80 000–100 000 täheruumi

Töö liik:

Töö doktorikraadi taotlemiseks

Ingliskeelsel töö:

A thesis submitted in partial fulfillment of the requirements for the degree of doctor of philosophy (music)

Teaduslik haru

Töö maht (oleneb töö valdkonnast) 160 000–450 000 täheruumi

Töö liik:

Väitekiri muusikaajaloos/muusikateoorias jne

Doktoriõppe eeskirju vt lähemalt

[EMTA Doktoriope korraldus](#)

Lisa 2.

Lõputöö kirjutamise korraldamine magistritasemel

1. Organisatsioon

Magistrantide töö toimub rühmades. Töö kirjutamine algab eeldusaine „Teadustöö kirjutamise metoodika“ (MTX250) läbimisega ning jätkub lõputöö seminarides ja individuaalse juhendaja suunamisel. Seminari rühma juhendaja on üldjuhul kõigi tööde juhendaja. Lisaks seminarile on individuaalsed juhendamistunnid (10 tundi), mida viib läbi rühma juhendaja või erandkorras teine juhendaja (oleneb teemast).

Muusikateaduse osakond vastutab magistriõppe interpretide ja heliloojate töö korraldamise eest. Interpretatsioonipedagoogika instituudi õppejõud juhendavad oma instituudi magistrantide töid ning interpretide pedagoogilisi lõputöid. Heliloojate ja koordiregentide pedagoogilisi töid juhendavad muusikateaduse osakonna õppejõud.

Lõputööseminarid toimuvad kord nädalas. Kuna need on otseselt seotud töö kirjutamise ja arutamise, tuleb kohal viibida ja aktiivselt osaleda vähemalt kaheksal seminaril (lugedes ja arutades teiste töid), oma tööd näidata vähemalt neli korda. Kui neid tingimusi ei täideta (s.h ka seminarisisene töö mustandi kaitsmine), ei saa magistrant seminari eest arvestust ja aine tuleb läbida uuesti järgneval õppeaastal.

2. Lõputöö

Lõputöö maht on 15 lehekülge (ca 27 000 täheruumi), kusjuures reavahe on 1,5. Samas mahus on interpretide ja heliloojate pedagoogiline töö. Interpretatsioonipedagoogika erialal aga on mahuks 25 lehekülge ehk ca 45 000 täheruumi) Vormistuse nõuded on magistrantidel teada ainst „Teadustöö kirjutamise metoodika“ (MTX250).

Kuna töö on väiksemahuline, on soovitatav teemat võimalikult piirata.

Välismagistrantide puhul on mõeldav ka referaadilaadne töö, kui magistrandil puuduvad täielikult oskused uurimuslikku tööd kirjutada.

3. Lõputöö eksam

Lõputöö peab valmima selleks ettenähtud semestri jooksul. Töö peab olema vähemalt neli korda seminaris näidatud ja mustandina valmis auditoorse õppetöö perioodi eelviimase nädala lõpuks (detsembri teine nädal või mai esimene nädal), mil toimub töö seminarisisene kaitsmine (milles osalevad seminarikaaslased ja rühma juhendaja) ning seejärel saab magistrant arvestuse või mitte. Pärast seda viiakse sisse viimased parandused. **Töö lõplik variant tuleb esitada koos seminari juhendaja ja individuaalse juhendaja kirjalike soovitustega kaitsmisele lubamiseks muusikateaduse osakonna või Interpretatsioonipedagoogika instituudi poolt määratud kuupäevaks..** Vaja on kahte spiraal- või kammköites eksemplari. Lõputöö eksam toimub talvise (või kevadise) eksamisessiooni raames.

Eksam ei ole avalik. Eksamit viib läbi vastav komisjon, kes paneb ühise arutluse tulemusena tööle hinde. Interpretatsioonipedagoogika instituudis, koolimuusika instituudis, kultuurikorralduse osakonnas ja lavakunstikoolis toimub eksam suuliselt kaitsmise vormis.

4. Interpretatsioonipedagoogika eriala pedagoogilise lõputöö kaitsmine

Pedagoogiline lõputöö peab olema semestri jooksul vähemalt neli korda seminaris näidatud. Töö peab olema mustandina valmis auditoorse õppetöö perioodi eelviimase nädala lõpuks (detsembri teine nädal või mai esimene nädal), mil toimub töö seminarisisene kaitsmine (milles osalevad seminarikaaslased ja rühma juhendaja). Seejärel viiakse sisse viimased parandused. **Töö lõplik variant tuleb esitada koos individuaal- ja seminari juhendaja kirjaliku soovitusena kaitsmisele lubamiseks muusikateaduse osakonna või Interpretatsioonipedagoogika instituudi poolt määratud kuupäevaks.** Vaja on kahte spiraal- või kammköites eksemplari, kusjuures kaas enne tiitellehte on läbipaistev. Lõputöö eksam toimub talvise (või kevadise) eksamisesiooni raames. Kaitsmise protseduuri vt järgmise punkti juures.

5. Kirjalike tööde kaitsmine

Kaitsmine koosneb järgmistest osadest: väitleja ettekanne (töö teema, probleemi, eesmärgi, meetodi, materjalide, ülesehituse, uurimistulemuste tutvustus), oponenti oponeering ning küsimused, oponenti ja kaitsja väitlus (kui oponente on kaks, siis ka teine oponeering ning väitlus), üldine väitlus kaitsmisel osalejate ning kaitsja vahel, kaitsja lõppsõna.

Magistri- ja doktoritööde kaitsmise organiseerimist ja korda vt lähemalt

[Eesti Muusika - ja Teatriakadeemia bakalaureuse - ja magistriõppe lõpetamise ning kraadide kaitsmise tingimused ja kord](#)

6. Lõputööde säilitamine

Magistri- ja doktoritöid säilitatakse üldjuhul EMTA raamatukogu avakogus ja arhiivis, lavakunstikooli magistritöid lavakooli raamatukogus. Pedagoogilisi ja ettevõtlikkuse lõputöid hoitakse vastavate osakondade juures, ülejäänud lõputööd leiavad koha muusikateaduse osakonna arhiivis.